

DE STORM

De Storm

Hub Zwart

© 2012 Copyright Hub Zwart
ISBN 978-94-90683-07-8

Inhoud

Prospero.....	7
Sycorax.....	15
Ariel.....	23
Caliban	31
Ferdinand.....	39
Miranda	47

Prospero

Prospero. Being transported
And rapt in secret studies ... All dedicated
To closeness and the bettering of my mind ...
...My library
Was dukedom large enough...

1

In mijn studeervertrek, mijn Alcatraz,
Mijn onderkomen, mijn geleerdencel,
Volg ik jouw spoor, als in een ganzenspel,
Jouw ganzenroute, in mijn bol van glas.

Ik strandde, spoelde aan, als een exoot,
Een pioniersinvasie, zonder spanen,
Een hertogdom ter grootte van een boot,
Op het eiland van de pelikanen

Waar ik mij met mijn boek, mijn toverstok,
In leven hield, me in mijn grot verschans,
Opdat ik ooit, met *actio in distans*,
Jou naar de klippen van mijn rotskust lok.

De naald is weerloos, algeheel ontsteld,
Van jouw kompas in mijn magnetisch veld.

Je was mijn slangengif en mijn triakel,
Wij vormden een Bermudadriehoek: ik,
Jouw ego en jouw heimelijke Ik,
Je was mijn hoop, mijn doelwit, mijn obstakel.

Mijn droom: een duohertogdom, ik wijdde
Mijn beste uren en mijn leeuwendeel
Aan het ambt van intellectueel,
Maar wist, als paladijn, jou aan mijn zijde.

Ik was jouw boom, jij gold als mijn klimop,
Ik was als man, jij was als vrouw geschapen.
Mijn piek: jou als geliefde te beslapen
Op deze zeeomspoelde Alpentop.

Bizarre, onweerstaanbaar interessante,
Ongenaakbaar stoere intrigante.

Ik tegen jou, boosaardig en geslepen,
Een hommelm in het vangweb van een spin,
Jouw nagels hadden het op mij begrepen
En drongen kervend diep mijn borstkas in.

Ik zette dwarsgestreepte spieren in
En hoopte dat ik weg zou kunnen strepen
Jouw pandoradoos aan tovergrepen
Tegen bicepskracht: mijn plus, jouw min;

Zodat ik jou omsnoerde, strak omklemde,
Jouw weefsels met mijn harde vezels temde
En jou, hoe jij ook sribbelde, zelfs gilde,

Met één beweging in de hoogte tilde
En uit jouw mantel hees, jou kaakte, vilde,
Jouw bloedsomloop, jouw luchtstroom, stuwde, stremde...

Jij opende de strijd als een atlete:
Stoere dijen, imposante romp,
En met een batterij aan oorlogskreten,
Een provocatie en een wilde stomp.

Mijn hart, mijn kleppen maalden als een pomp,
Mijn hals ontsnapte aan jouw vampierbeten,
Mijn stalen houdgreep maakte dat je kromp
In zwaarte, in de lengte en de breedte.

Toen ik jouw lichaam uit zijn maliënkolder
Als wijngaardslak uit haar omhulsel hees,
Trof mij de glans, de gladheid van jouw vlees:

Een effen vlakke als een jonge polder,
En *sans scrupules*, zonder drempelvrees
Meerde ik jouw lichaam aan mijn bolder.

Heb jij tastbaar, in het echt bestaan,
Of was je louter beeld, een wolk ionen
In het maanlandschap van mijn neuronen,
Een fantasie, denkbeeldig, nymfomaan?

Heb je tegenover mij gestaan,
Of resideer je in de schemerzone
Als een van die denkbeeldige personen
Waarmee ik mij slechts inlaat als sjamaan?

Was je virtueel of levensecht,
Artificieel, geveinsd, of authentiek?
Speelde je toneel, heb jij oprecht

Jouw liefde en jouw hoop in mij belegd?
Jouw beeldspoor degradeert tot heraldiek,
Betastbaarheid vervluchtigt tot lyriek.

Sycorax

Jouw plaats van herkomst was de overzijde
Die ik bezong, maar onbestaanbaar achtte,
Als mythisch continent te roemen plachte,
Waaraan ik dansend dithyramben wijdde.

Jij spoelde met haar aan, met het getijde,
Twee onbekende, losgeslagen vrachten,
Doorweekt, uitheems, in vreemde klederdrachten,
Als Golfstroomplankton zonder vrijgeleide.

Jij bleek een trage minnaar, een geleerde
Gelaten in gepeins verzonken, zwijgend,
Tot zich jouw ware Zelf manifesteerde

En jij een ander werd, geducht, bedreigend,
Die tiranniek mijn land, voorgoed onteigend,
Als schrale wingewesten annexeerde.

Prospero. She did confine thee
Into a cloven pine ... a dozen years

2

Ons passiespel was grillig en complex,
Gevoed door liefde, door het oerverlangen,
De drieste, vitalistische reflex
Die zich ook uit in danskunst, reigezangen.

Nu schilder je me af als feeke, als heks,
Een drogbeeld heb je van mij opgehangen,
Saturnalia van lust en seks
Verzwijg je en ik zou bekneld, gevangen

Gehouden hebben, in een holle stronk,
Mijn Ariel. Ten prooi aan amnesie
Valt onze liefde, in jouw travestie;

Alsof je mij, toen ginds jouw gondel zonk,
Niet aantrof in jouw eilandutopie
Als eilandnimf die jou twee zonen schonk.

Het waren kapersbendes, rovend, kapend,
Die hier te lande jaagden, foerageerden,
Als vissersnetten over het eiland schrapend,
Tegen wie ik mij zo fel verweerde.

Mijn huid had ik bepantserd en bewapend
Als Amazone die zich prepareerde
Op een gevecht, maar toen jij arriveerde,
Nog diep in coma, bij de vloedlijn slapend,

Jouw hand nog aan de spaan die jouw beschermdde
Bleek de waarheid krasser, vergezochter:
Een aangespoelde vader met zijn dochter

Over wie ik mij allengs ontfermdde,
En die aan mij verknochter en verknochter
Raakte en met toverkunsten schermde.

Dit oord was een enclave in de tijd,
Een kas, een geologische capsule,
Een Juradiorama, een module,
Een openluchtmuseum voor het Krijt,

Een citadel van continuïteit:
Hier dreunde na, het woord, de oerformule
Waarmee Hij aan het Niets, de nietigheid
Onttrok de allereerste moleculen.

Dit eiland, aangedaan door Zondvloedstormen,
Was als een venster, gaf je een idee
Van het primordiale atelier

Waarin de allereerste levensvormen,
De eerste algen, wieren, slakken, wormen,
Zich vormden, op de grens van land en zee.

Op dit eiland had ik mijn kwartier
Gevestigd, als een ingesponnen pop,
Een nymfomane vlinder, azend op
Een desperado of een pionier.

Als een sirene klonk mijn stem, non-stop
Bespeelde ik mijn bekkens en mijn lier
Om een Odysseus, Griek of Arabier,
Naar een pleisterplaats, een tussenstop

Te lokken, maar jij wist mijn stem te temmen,
Al musicerend, magisch-apollinisch,
Zo zag jij kans mijn muzikale linies

Te nemen en mijn klankvulkaan te stremmen;
Mijn waaier aan geluid, jou te sanguinisch,
Op uitgekiende maten af te stemmen.

Ariel

Prospero. Go make thyself like a nymph of the sea;
My delicate Ariel...

1

Ik transformeer me, waar U dat te stade
Komt en excelleer in travestie,
Word een gestalte naar Uw fantasie,
Slanker, tengerder dan een najade,

Met meerminhuid en –haar en broze schoften,
Alsof er schubben aan mijn enkels kleven,
Hopend dat U zich aan Uw belofte
Houdt door mij mijn vrijheid te hergeven.

Ik conformeer me aan Uw boude grillen
Door nauwgezet instructies uit te voeren,
Bestook schipbreukelingen met paskwillen,
Om hen daarna met liedjes te ontroeren,

Maar dit is mijn conditie, mijn rappel:
Dat ik mezelf aldus in vrijheid stel.

Ariel. Full fathom five thy father lies;
Of his bones are coral made...

2

Jouw vader rust, zijn lichaam is verdronken,
Op de bodem in een blauwe zaal
Tussen rotsen, banken en spelonken,
Zijn botten sublimeren tot koraal.

Hij is er nog, zijn vlees is slechts geslonken,
Hij oogt als submariën, diluviaal
fossiel, met tanden, ogen als een aal,
Een oester, broedend, in zijn bed verzonken.

Als je heel erg diep zou kunnen duiken
Zou je, tussen onderwaterstruiken,
Zijn ingezouten, uitgespoelde resten

Vinden, die naar zout en water ruiken;
Waterdieren bouwen er hun nesten
En schelpen decoreren zijn gevesten.

In dit gewest van water, wind en licht,
Veel westelijker nog dan Finistère,
Ben ik verwekt: een luchtgeest met een air
Als van een elf. Gering is het gewicht

Aan vlees dat mijn postuur elfachtig torst;
Minder dan een man, een mannequin,
Maar met het aura van een prins-dauphin,
Dien ik als rechthand mijn vader-vorst.

Mijn strottehoofd kan licht in klank vertalen,
Mijn vingers kunnen trillen als een snaar,
Voor elke stemming heb ik gutturale
Melodieën op het repertoire.

De ondergaande zon lokt met zijn licht
Mij naar het pad dat op de golven ligt.

Ik was haar Cupido, uit zachte aarde
Vervaardigd, die een Venus vergezelde,
Tot zij een reus als mededinger baarde
Wiens omvang, kracht en groeilijn mij ontstelden;

Die alles in een ander daglicht stelde
En mij in lengte spoedig evenaarde
En met een kracht die zich aan lengte paarde
Zijn grepen plaatste en zijn punten telde.

Mijn kracht liet na, hoe ik me ook verzette,
Mijn wil tot weerstand bieden zich ook weerde,
Eigenhandig kon ik niet beletten

Dat hij mij ongenadig molesteerde
Met een Neanderthaleretiquette
Die uit het steentijdstadium dateerde.

Ik leerde, om het vege lijf te sparen,
Mijn vlugge virtuoze vingergrepen
Op webben als op strak gespannen snaren
Te plaatsen. Als hij het op mij begrepen

Had, mij bij mijn polsen of mijn haren
Wou grijpen om me naar zijn hol te slepen,
Dan bracht mijn melodie hem tot bedaren.
Zoals gespierde schippers op hun schepen,

Hun ferme handgreep stevig aan de helm,
Door sirenenzang in trance ontspoorden,
Zo weet mijn klankorgaan zelfs deze schelm,

De reuzenkleuter die mij ringeloorde,
Te vloeren, vast te rijgen: ik bedwelm
Hem in het web, het spel van mijn akkoorden.

Caliban

Caliban. This island's mine, by Sycorax my mother;
For I am all the subjects that you have
Which first was mine own king...
Thou didst prevent me: I had peopled else
This isle with Calibans...

1

Dit is *mijn* eiland, dankzij Sycorax,
Mijn moeder: noem mij loonslaaf, onderdaan,
Een smet op jouw bewind blijft mijn bestaan,
Jouw claim op zeggenschap behoudt iets zwaks.

Ooit heb je mij bij Sycorax verwekt:
Zij was vorstin, jij bent nu heer en meester,
Ik ben en blijf jouw enige subject,
Totdat ik, ooit, jouw dochter overmeester.

Dit is jouw zwakke schakel, jouw impasse:
Dat jouw regime aan mij, jouw kroost en zoon,
Mijn recht misgunt, de rechten van mijn klasse,
Het recht op vrijheid, eigendom en loon.

Noem mij ondier, monster, ploert, een soort
Van wangedrocht, - toch plant ik mij ooit voort.

*Caliban. The isle is full of noises...
Sometimes a thousand twangling instruments
Will hum about mine ears; and sometime voices...*

2

Dit eiland is vergeven van geluid,
Een zwerm van ijle klanken die het oor
Verdoven: tamboerijnen en een koor
Van stemmen, snaren, bekkens, ijl gefluit

Als een narcoticum voor het gehoor
Waar ik, waar ik mij ook verberg, op stuit.
Dit toonspel zit mij danig op de huid,
Bedwelmend, slaapverwekkend en sonoor.

Bermuda is een muzikaal gewest
Waar nimfen, als een soort van waterpest
Hun waterharpen, ultrahoog gestemd,

Bespelen en de zeewind, ongeremd,
Door de groene haag van bomen zwemt:
Heel de natuur is hier als een orkest.

Dit eiland wordt akoestisch, met muziek
In toom gehouden en gedirigeerd,
Met slagwerk, koperklanken en ritmiek
En orgelpijpen muzikaal beheerd.

Hij moduleert en experimenteert
Met zijn toverstok, zijn akoestiek
Is psychedelisch: psycho-politiek,
Zijn orgelspel verdooft, disciplineert;

Zijn dissonante ladders, zijn akkoorden
Zijn dwingender dan wetten en dan woorden,
Maar toch begint de zon, de toon te dalen

Van zijn regime. Hij is mijn Louis Quinze,
Ooit blaas ik op mijn schelp een Marseillaise,
Een onversneden Internationale.

Wanneer ik 's middags, bij het matinee,
De klanklunch, bij mijn stammen, droog als kurk,
Neerzijg, als een landarbeider hurk,
Dan zeilt mijn blik soms over de lege zee

Van het heelal en vors ik naar planeten,
Blauwer nog, rechtvaardiger en schoner,
Alwaar ik ooit als enige bewoner
Aan wal zal gaan, van niets meer hoeft te weten.

Ooit sticht ik, als beschavingsrenegaat,
Als marsman, mijn Bermudaparodie,
Mijn eigen paradijselijke staat,
Het prototype van een anarchie.

Waar ik mijn marsland soeverein bewoon,
Steek ik gekroonde heersers naar de kroon.

Caliban. All the infections that the sun sucks up
From bogs, fens, flats, on Prosper fall...

5

Dat alle vliegen, watervlooien, alle
Microben met hun eeuwige gegons
Die de hete zon uit deze spons
Verjaagt, hem ooit bij zwermen overvallen...

Dat alle muggen die in hun cocons,
Hun niet te decimeren mottenballen,
In dit moeras, bij bruggen, bij pontons,
Zich nestelen, zijn oude dag vergallen...

En hem de kust voorgoed onveilig maken
En met hun scherpe, minuscule kaken
Zich aan zijn huid, zijn darmkanaal vergrijpen...

Ik wil niet langer dansen naar zijn pijpen
Uit vrees voor egels, slangen, adders, draken,
Maar leven, vrij, homerisch, als Phaeake.

Ferdinand

Ferdinand. This music crept by me upon the waters...

1

Dit land lijkt vrijwel zeker onbewoond
En toch weerklinkt muziek, in haar cadens
Verstervend, was de primitieve mens
Niet musicus? Iets schalt en dreunt en toont...

Ben ik het eerste menselijke dier
Dat hier vertoeft en strandt, of nummer twee?
Het klinkt alsof dit eiland uit de zee
Tevoorschijn wordt getoverd door een lier.

Wanneer ik van dit landgoed mijn plantage
Maak, dan ruil ik vorsten en geboden
Voor onschuld in: een gouden periode,
Slechts vrijheid, ijdelheid, geen fabricage

Meer, de mens wordt soeverein, geen wet,
Geen cijfers, geen beroep, geen alfabet.

Het schip dat ons naar deze vogelkusten
Voerde was een maritieme kroeg
Die met een lading alcohol in fusten
Vervaarlijk zwalkend door de schuimkraag joeg.

Wij waren grote drinkers, zelfs beruchter
Nog dan Noren, Vikingen of Ieren;
Nu strand ik, met de drank nog in mijn nieren,
Op deze plek waar ik voorgoed ontnuchter.

Ooit ging een schip mij voor, eertijds bezochten
De laatste generaties zoonanbidders,
De laatste zoonanbiddende druïden,

De allerlaatste lichtung Arthurriders
Deze legendarische gebieden
Op nooit gerapporteerde overtochten.

Uitgezet in zompige terrassen
Als nieuwe Adam, als een allochtoon
In een reservaat van hoge grassen:
Hier vestig ik mijn hertogdom, mijn troon.

De zee heeft mijn gewaden schoongewassen,
Mijn lichaam oogt als nieuw, verrassend schoon,
Kleren lijken hier niet meer te passen,
Ik ben mijn tweede Zelf, mijn eigen kloon.

Hier meer ik aan, slechts hier wil ik regeren,
Door grasland struinen en uit koele meren
Drinken, over kale rotsen kletteren,

Me vestigen, mezelf domesticeren,
Me aan mijn eigen nog te schrijven letteren
Wijden - Robinson *avant la lettre*.

Dit eiland is een vluchtstrook, een terrarium
Voor vreemde dieren waarvoor onze taal
Geen namen heeft, een viskom, een aquarium,
Een onderwaterwereld van koraal,

Een zesde continent, op kleine schaal,
Een stenen telescoop, een planetarium,
De permanente wind maakt een herbarium
Van planten, ieder blad oogt bleek en schraal.

Dit eiland is een vesting zonder poorten
Alwaar, als een Merlijn, een misantroop
De scepter zwaait; een vogelbiotoop

Voor meer dan honderd autochtone soorten...
Dit is de plek waar mij een tweede doop
Ten deel viel, een erotische geboorte.

Anders ben je dan de andere vrouwen,
Voor jou word ik een stam, wanneer de loten
Die aan mijn bast of takken zijn ontsproten
Maar naar jou mogen grijpen, graaien, klauwen.

Je mag een cel als vonnis voor mij bouwen,
Zelfs als ik voor het leven opgesloten
Word, bewonder ik jouw wand van touwen
En dweep ik met jouw boeien en jouw sloten.

Laat mij hier wortel schieten als een boom,
Een kluwen wortelharen, een rizoom,
Als jij je er maar nestelt als een stern,

Wanneer jouw eicel mij, mijn zachte kern,
Mijn inlegvel, mijn code, mijn katern,
Maar inlijft, zich maar voedt met mijn genoom.

Miranda

Miranda. You have often
Begun to tell me what I am, but stopp'd,
And left me to a bootless inquisition...

1

Telkens weer beloofde jij me dat
Jij mij ooit zou onthullen, openbaren,
Mijn plaats van herkomst, wie ik ben en wat
Ik was, aan gene zijde van de baren.

In een wereld zonder dorp of stad
Moet ik het zonder stamboom zien te klaren,
Mijn infantiele kinderbrein vergat
De beeldenweelde uit mijn kinderjaren.

Je maakte mij, als dochter, deelgenoot
Van deze reis, van jouw Robinsonade...
Spoorloos zijn de riemen en de spaden,

Verdwenen zijn de resten van de boot
Waarmee ik ooit, als in een moederschoot,
Door de golfslag en de branding waadde.

Hoopvol azend, in het ochtendgloren,
Als Amazone, als geduchte schutter,
In de hoge duinen, als een jutter,
Op jonge, aangespoelde zaaddonoren.

Vanuit mijn boomhut, als een nest of toren,
Mijn huid bedekt met veren als een putter,
Oogt het lijk dat mij zou toebehoren
Op afstand als een rob of lilliputter.

De zon beschijnt, als maan, als bleke lamp,
De zandbank en de aangerichte shade:
Voor mij een nieuw begin, voor hem een ramp.

Slechts om zijn onbetaalbare gonaden
Te oogsten, graaien, in de neveldamp,
Mijn handen naar de buidel met zijn zaden.

Vanaf primordiale rotsformaties
Verkent mijn blik de oevers langs de baai:
De zee brengt eeuwigdurend haar lawaai,
Haar mantra's voort, als teksten zonder spaties.

Van lust verstoken, is het leven taai,
Maar soms verschepen dicht bevolkte naties
Hun overschot, soms hele generaties,
Aan mannen, naar de West of Paraguay.

Ooit landden hier de Vikingen, de Kelten,
Op de verzonken toppen van Atlantis,
Ooit zal een man beseffen waar dit strand is,

De volle zee doorkruisen op zijn stelten,
Bevroeden dat voorbij de einder land is
Eer op de pool de laatste kappen smelten.

Miranda. O brave new world
That has such people in't!

4

Terwijl mijn argusogen langs azuren
Einders scheren, turf ik en bereken
Ik de maanden zonder tal, de uren
Die zonder spoor van erotiek verstreken,

De uitzichtloze, vruchteloze weken,
Want hoe ik ook de golven blijf begluren,
Terwijl mijn weefsels en mijn bloed verzuren,
De horizon blijft leeg en in gebreke.

Maar mocht hij, op de ochtend van zijn stranding,
Na een ternauwernood geslaagde landing,
Op wind en water of op kerosine,

Alsnog zijn naakte voeten in de branding
Plaatsen, explodeert mijn albumine
En wordt dit oord alsnog een broedmachine.

Miranda. I'll bear your logs the while. Pray, give me that;
I'll carry it to the pile ... It would become me
As well as it does you: and I should do it
With much more ease ...

Prospero. The Duke of Milan
And his more braver daughter could control thee...

Ferdinand. I am subdued...

5

In jouw nabijheid slaat mijn lichaam aan
Als een biochemische machine,
Een overdosis aan ocytocine
Doordrenkt intieme weefsels: Raak mij aan...

Laat mij jou hijsen op mijn feminiene
Schouder, stronk en stam, laat mij begaan,
Een lading stammen zou mij niet misstaan,
Jouw lichaam mist de kracht en de routine.

Door mijn bloedbaan gieren lichaamssappen,
Lust dompelt mij in een hormonenbad:
Ik onderwerp je, androgyne, knappe

Prins, ik pen je, zet je schaak en mat,
Aan deze strooptocht zul je niet ontsnappen,
Ik leg je in mijn bruidsbed op de mat.

